

шж! Ще ся обѣсѣжъ отъ отчаяніе!

— Ако бѣ останжло на мене да го откачамъ отъ бѣсилото, рече ми по-послѣ Алентъ, не щѣхъ твърдѣ да бързамъ.

Вчерашныйтъ день не съмнѣж толкозъ благодаренъ колкото завчерашныйтъ; защото отъ сугриньтъ зехъ писмо отъ Мадритъ, което ми извѣставаше че г-жа Порое изгубила рѣшително сѣдбѣтъ си. Но при това настойникътъ ми съобщаваше че тържеството на побѣдителитѣ не ще бѣде трайно, защото Дворѣтъ, застрѣвенъ отъ милионитѣ, понеже Пороевцитѣ были чужды на Испаніѣж, той цалѣгалъ да остане за него това наслѣдіе. Като примыслихъ настоятелно за чековѣколюбиво счетовъ да скрийжъ отъ старѣтъ си пріятелкѣ съвършенното съсипваніе на надеждитѣ ѣ. И тѣѣ имамъ намѣреніе да направѣж въ това участникъ и настойникътъ ѣ въ Испаніѣж, той да тура за извѣтъ отсрочванія, а пакъ азъ ще прѣравамъ турбытъ съ записытъ и ще ся стараѣж да ся храни съ истытъ надежды до послѣднето си издѣхваніе. И певинна е наистинѣж тая лѣжа, но азъ пакъ осѣщахъ нуждѣтъ на одобреніето ѣ и отъ другыго нѣкого благосовѣстенъ. И тѣѣ кѣдѣ пладне отидохъ на кѣщѣтъ при Г-жж Ларокъ та ѣ исповѣдахъ планътъ си; а тя го одобри, и похвали го даже повече отъ колкото трѣба. Но останѣхъ смѣянъ когато на съвършеніе на разговорътъ си ми каза слѣдующето: